

Η φροντίδα της Εκκλησίας μας.

Μας φροντίζει η Εκκλησία. Μας φροντίζει απαλά. Μας φροντίζει στοργικά. Μας φροντίζει πάντοτε. Πάντοτε. Με χίλιους τρόπους. Με φανερές και αφανείς ευεργεσίες. Τις πιο πολλές ευεργεσίες του Χριστού δεν τις γνωρίζουμε. Δεν τις αντιλαμβανόμαστε. Γι αυτό και στη Θεία Ευχαριστία Τον Ευχαριστούμε κατά την Αγία Αναφορά και για τις φανερές και για τις αφανείς ευεργεσίες του. Γι αυτό να ευχαριστούμε πάντοτε ότι κι αν γίνεται.

Ας λέμε ευχαριστώ. Έστω κι αν δεν το καταλαβαίνουμε, έστω κι αν μας ζορίζει έστω κι αν δεν το πιστεύουμε. Ας λέμε ευχαριστώ. Ξέρετε γιατί; Ο διάβολος όταν ακούει ευχαριστώ σηκώνεται και φεύγει. Γιατί είναι ο μέγας αχάριστος.

Τι σημαίνει Πιστεύω για τον Ορθόδοξο χριστιανό.

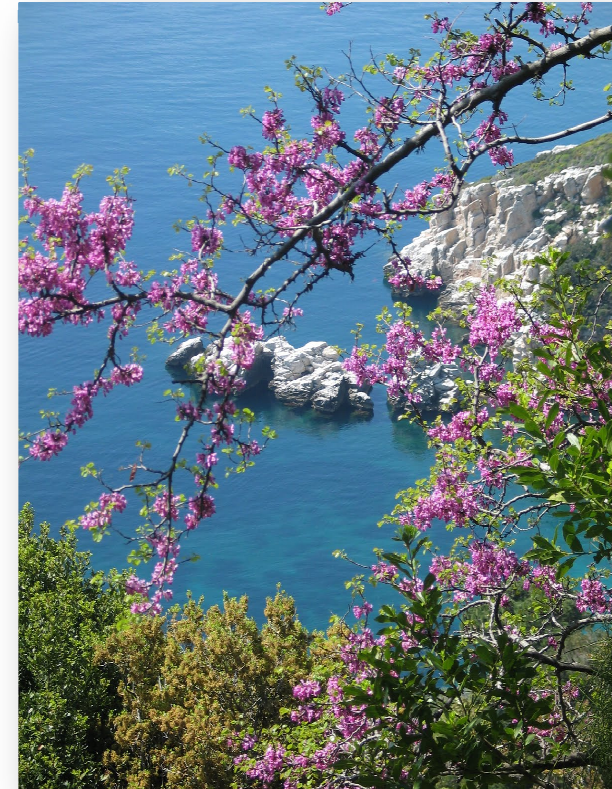

Πίστη είναι η ακλόνητη εμπιστοσύνη προς τον Χριστό και τη Θεϊκή δύναμή Του, αλλά και η χωρίς καμιά επιφύλαξη αυτοπαράδοση του ανθρώπου σ' Αυτόν. Έτσι εκδηλώνεται η παραδοχή και η αποδοχή του Χριστού, ως Θεού και Σωτήρα, έτσι αρχίζει και ο χριστιανισμός ως σχέση με τον Ιησού Χριστό. Αυτός είναι ένσαρκη παναλήθεια, αυτό που οι άγιοι πατέρες μας ονόμασαν

Ορθοδοξία και όχι κάποια άσαρκη θεωρία ή ιδεολογία. «Πιστεύω» για τον ορθόδοξο χριστιανό σημαίνει: Δέχομαι τον Χριστό, τον Υιό και Λόγο του Θεού, όπως «απεκαλύφθη», δηλ. αυτοφανερώνεται στον κόσμο, ως Θεάνθρωπος και Τον αναγνωρίζω ως Σωτήρα από κάθε μορφή δουλείας και θανάτου... Όταν ο άνθρωπος αποδέχεται ολόκληρο τον Χριστό και όχι επιλεκτικά, δέχεται και τον Λόγο Του ως δυνατότητα σωτηρίας. Αυτός είναι ο χριστιανός. Αντίθετα, ο αιρετικός τεμαχίζει τον Χριστό, δεχόμενος ό, τι αυτός-ο αιρετικός- προκρίνει, και έτσι κατασκευάζει Χριστό που δεν υπάρχει. Ο αιρετικός έστω και αν λέγεται χριστιανός, ακολουθεί τη μέθοδο της ειδωλολατρίας, που αυτό ακριβώς σημαίνει: Κατασκευή θεότητας, που ουσιαστικά δεν υπάρχει. Η αναφορά, αόριστα μάλιστα, σε Θεό μπορεί να είναι τελείως ξένη προς τον Θεό «των πατέρων ημών», την Αγία Τριάδα.

Αυτός που σώζει τον άνθρωπο και τον κόσμο, προσφέροντας σωτηρία σ' όλες τις μορφές της, αιώνια δηλ. ένωση με τον Θεό, αλλά και μέσα στον χρόνο, απαλλαγή από ό, τι ταλαιπωρεί και θλίβει τον άνθρωπο, είναι ο Χριστός. Αυτός είναι και ο Θεός μας! Όχι όμως μόνον ο αιρετικός, αλλά και ο «πανθειζων» ή όποιος δέχεται τον Χριστό έξω από τη θεότητά Του είναι ουσιαστικά ά-θεος (Εφεσ. 2,12), έστω και αν ισχυρίζεται ότι πιστεύει στον Θεό, διότι «ο αρνούμενος τον Υιόν, ουδέ τον Πατέρα έχει» (Α' Ιω. 2, 23).

Πρωτ. Γ. Μεταλληνός

Μηνιαία Έκδοση του Ιερού Ενοριακού Ναού
Αγίου Νικολάου του Νέου
Θηβών

Τηλ. & fax 2262024282

WWW.INAgiouNikolaouTouNeou.gr • E-mail: osiomnikolaos@gmail.com

ΕΤΟΣ ΙΓ' • ΜΑΙΟΣ 2015 • ΑΡΙΘΜ.ΤΕΥΧΟΥΣ 116

Ε
Π
Ι
Κ
Ο
Ι
Ν
Ω
Ν
Ι
Α

Όλοι μπορούμε να γίνουμε άγιοι.

Σκοπός της ζωής μας είναι η απόκτηση του Αγίου Πνεύματος. Όταν κάποιος αποκτήσει το Άγιο Πνεύμα γίνεται Άγιος, εκπληρώνει τον προορισμό του πάνω στη γη. Ο ίδιος ο Χριστός πρόσταξε «άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ άγιος ειμί», που θέλει να πει αγωνίζεστε στη ζωή σας να γίνετε άγιοι, όπως άγιος είμαι εγώ που σας έπλασα. Οι άγιοι είναι η απόδειξη ότι το Ευαγγέλιο του Χριστού είναι αξιόπιστο και εφαρμόσιμο. Οι άγιοι είναι η απόδειξη πως όλοι μπορούμε να γίνουμε άγιοι, φτάνει να το επιδιώξουμε και να αγωνιστούμε γ' αυτό. Η Εκκλησία προβάλλει κάθε μέρα τη μορφή, το βίο και την πολιτεία κάποιου ή κάποιων αγίων. Αυτό το κάνει για να μας

υποδείξει πως κι εμείς έχουμε χρέος να τους μιμηθούμε και να τους αντιγράψουμε.

Για την κατάκτηση της αγιότητας υπάρχουν πολλοί τρόποι και δρόμοι. Κατάκτησαν την αγιότητα τόσο άνδρες, όσο και γυναίκες. Άλλοι άγιασαν με το μαρτύριο κι άλλοι με ασκητικούς αγώνες. Άλλοι άγιασαν μέσα στο ράσο κι άλλοι ως λαϊκοί. Άλλοι άγιασαν ακολουθώντας μια ενάρετη ζωή κι άλλοι άγιασαν με τα δάκρυα της μετάνοιας. Άλλοι άγιασαν μέσα στα πλούτη σε παλάτια κι άλλοι μέσα στη φτώχεια σε καλύβες, άλλοι ελεύθεροι κι άλλοι δούλοι. Έχουμε άγιους σπουδασμένους και μορφωμένους, έχουμε άγιους αγράμματους και άξεστους. Έχουμε σε ώριμη ηλικία, έχουμε αγίους στη νεανική και παιδική, ακόμη και στη βρεφική ηλικία. Έχουμε αγίους των πρώτων χρόνων, έχουμε αγίους και της δικής μας εποχής. Μέσα στο νέφος, την απέραντη χορεία των αγίων είδε να φωτίσει ο Θεός να ποθήσουμε να αγωνιστούμε και με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος να καταταγούμε κι εμείς.

Πρωτ. Ευέλδοντος Χαραλάμπους

ΠΕΜΠΤΗ 4 ΙΟΥΝΙΟΥ 2015

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΕΝΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Ο άνθρωπος προτείνει σχέδια, ο Θεός τ' αποδέχεται ή τ' απορρίπτει. Ο άνθρωπος κάνει σκέψεις, λέει λόγια και πράττει έργα· ο Θεός είτε τα υιοθετεί είτε όχι. Τί υιοθετεί ο Θεός; Αυτά που είναι δικά Του, που προέρχονται από Εκείνον. Ό,τι δεν είναι δικό Του, δεν προέρχεται από Εκείνον, το απορρίπτει. «Εάν μη Κύριος οικοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οικοδομοῦντες» (Ψαλμ. ρκστ').

Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς

Καθώς μνημονεύονται τὰ ὀνόματα.

Άλλη μιά κορυφαία ημέρα ξεπροβάλλει σιωπηλά, ταπεινά και με γνήσια βεβαιότητα τή χαρμολύπη της, γιά ν' άνταμώνσει μέ τή δικιά μας τή συγκίνηση. Γιατί ἡ σημερινή ἡ μέρα, ἡ μέρα τοῦ Ψυχосάββατου, ἔχει, γιά ὅσους συνειδητά προσέχουν τὰ ὅσα ξετυλίγονται ἀπὸ τό κουβάρι τοῦ πανιέρου Πεντηκοσταρίου, ὅλη ἐκείνη τή δυνατότητα, ὥστε νά μπορέσει ὁ κάθε πιστός νά ὑπερβῇ τό Μυστήριο τοῦ θανάτου, καθὼς γεύεται, πιστοποιεῖ καί κατανοεῖ τό ἄλλο Μυστήριο: τῆς Ἐκκλησίας, πού ὡς ἄλλη, μεγάλη συντροφιά καί κοινωνία ἐπείχειρεῖ ν' ἀναστρέψει τὰ πράγματα καί νά δώσει στή σημερινή ἡμέρα χαρακτήρα χαρμολύπης, παραμυθίας καί ἀναμονῆς.

Γιατί τί ἄλλο περιμένει ὁ πιστός νά γευτεῖ τήν ὥρα ἐκείνη τῆς προσευχῆς, πού ἀποκαλεῖται Τρισάγιο ἢ Μνημόσυνο γιά τοὺς Κεκοιμημένους, παρὰ μονάχα τήν παρουσία τῶν πρόσωπων, ὡς ἱκανή, ζωντανή παρουσία μεταξύ μας, ὅλων ἐκείνων πού πέρασαν τό μεγάλο τό χαντάκι πού μᾶς χωρίζει μέ τήν αἰωνιότητα. Γιατί τί ἄλλο σημαίνει τό κάθε ὄνομα πού διαβάζεται, πού μνημονεύεται, πού δέχεται τή μερίδα του στό Ἅγιο Δισκάριο τήν ὥρα τῆς Προσκομιδῆς-Εὐχαριστίας, παρὰ μονάχα τήν σιωπηλή, ἀνομολόγητη, ὡστόσο διαβεβαιωμένη μαρτυρία τῆς θείας παρουσίας; Σιωπηλοί, συγκινημένοι, ἐνεοί καί πάντα προσεκτικοί ἀναμένουν οἱ πιστοί στό ν' ἀφουγκραστοῦν τὰ ὀνόματα τῶν γονιῶν, τῶν ἀδελφῶν, τῶν συγγενῶν, τῶν φίλων, τῶν γειτόνων - ἴσως κάποιοι καί τὰ ὀνόματα ἐκείνων πού τοὺς πίκραναν ἢ πικράθηκαν ἀπὸ ἐκείνους, ὅσο ζοῦσαν... Γιά νά γίνει αὐτή ἡ ἀναμονή τό ἐφαλτήριο μέ τό ὅποιο ἡ ψυχὴ, ὁ νοῦς, τό εἶναι ὀλάκερο νά μεταφερθεῖ σέ ἄλλες ὥρες βίου, σέ στιγμές ὅπου ἐκείνοι, οἱ κεκοιμημένοι δηλαδὴ, πύκνωναν τίς μέρες καί φυσικά τό χρόνο μας.

Γιατί, καθὼς μνημονεύονται τὰ ὀνόματα, κι ἀκούγεται αὐτό τό ἱερό καί φωτεινό, μέσα στήν πλημύρα τῆς κεροδοσιᾶς, προσκλητήριο, αὐτόματα στό νοῦ εἰκονίζονται σκηνές μέ Μορφές Κεκοιμημένων πού στέκουν ἀπέναντί σου καί κοιτοῦν κι οἱ ἴδιοι, μέ μιά ἀναμονή περίεργη, ὡστόσο οἰκεία καί κατανυκτική, ν' ἀφουγκραστοῦν τό ὄνομά τους, νά δηλώσουν τήν παρουσία τους: ἔστω κι ἂν αὐτὴ εἶναι ἀνάμεσα στοὺς ἴσκιους τοῦ γκριζοῦ πρωϊνοῦ πού σαλεύουν σέ γωνιές μισοσκότεινες.

Κι αὐτὴ τους ἡ ἀναμονὴ τίποτε ἄλλο δὲ δείχνει, παρὰ μονάχα πὼς περιμένουν κι ἐκεῖνοι τήν τιμὴ καί τό χρέος πού ἔχουμε ἀπέναντί τους, γιατί μέ αὐτό τό μνημόσυνο ἀναπαύονται. Ἐπειδὴ ξέρουν πὼς δὲν τοὺς λησμονοῦμε. Ἀκόμα κι ἂν ἔχουν περάσει χρόνια πολλά ἢ καί αἰῶνες... Πάντα θυμόμαστε: τοὺς ἀπὸ ἀρχῆς μέχρι σήμερα «πατέρας καί ἀδελφούς, συγγενεῖς καί φίλους, πάντας τοὺς τὰ τοῦ βίου λειτουργήσαντας πιστῶς», ἔστω κι ἂν τὰ ὀνόματά τους δὲν πρόφτασαν νά φτάσουν ἴσαμε τίς μέρες μας. Ἀρκεῖ πού τὰ θυμᾶται, καί μάλιστα δίχως λάθη, ὁ Θεός.

π.κ

ΤΡΙΤΗ 19 ΜΑΙΟΥ 2015 9.00 Μ.Μ – 12.30 Ν.
ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΛΟΣΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΣΧΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ
ΠΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥΣ